

Upříči Deníky

OHROŽENÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Ohrožení

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Lisa J. Smith

Upíří deníky – Ohrožení – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milý deníčku,
Jsem tak vyděšená.
Srdce mi tluče jako splašené, v ústech mám sucho a ruce se mi chvějí. Musela jsem čelit tolika nebezpečím a všechno jsem překonala: upíři, vlkodlaci, fantomové. Tvorové, o kterých bych nikdy nevěřila, že mohou být skuteční. Ale teď jsem vyděšená k smrti. Proč? Prostě proto, že odjíždím z domova.

Vím, že to je naprosto a dokonale směšné. Vlastně ani doopravdy neodjíždím z domova, ve skutečnosti odjíždím jenom na vysokou – jen pár hodin autem od svého milovaného domu, ve kterém bydlím od dětství. Ne, nebudu znovu plakat. Na pokoji přece budu bydlet s Bonnií a s Meredith, se svými dvěma nejlepšími kamarádkami na celém světě. Na stejné koleji, jenom o pár poschodí

jinde, bude i můj milovaný Stefan. A další z mých nejlepších přátel, Matt, bude ubytovaný jenom pár kroků přes kampus. Dokonce i Damon bude bydlet v apartmánu ve městě.

Poctivě řečeno, nemohla bych být blíž domovu. Ledaže bych se rozhodla z našeho domu nikdy neodejít.

Předpokládám, že jsem tak vyděšená i proto, že posledních pár týdnů letních prázdnin bylo tak nádherných. Za ty zbývající tři týdny jsme si vynabradili všechnu tu zábavu, kterou jsme si měli užívat celé léto – kdybychom nemuseli bojovat s kitsune, cestovat do Temné dimenze, bojovat s fantomem žárlivosti a všechny ty věci, jež zábavu ani trochu nepřipomínaly. Pořádali jsme pikniky, přespávali u jednoho nebo u druhého, chodili plavat a po nákupech... Podnikli jsme výlet na krajský trh, kde Matt vybrál pro Bonnie vycpaného tygra a pak se příšerně červenal, když mu Bonnie skočila do náručí a výskala štěstím. Stefan mě líbal na vrcholku obřího kola, jako kterýkoliv normální kluk líbá svoji holku, když je krásná letní noc.

Byli jsme tak šťastní. Tak „normální“, jak jsem myslela, že už nikdy nemůžeme být.

A myslím, že právě to mě děsí. Bojím se, že těch pár týdnů byla nádherná zářivá mezihra a teď že se všechno změní, že nás opět čeká temnota a děs. Je to jako ta

anglická báseň, kterou jsme četli minulý podzim ve škole, kde jeden verš říká: Nic zářivého není stálé, Ne pro mne.

Dokonce ani Damon...

Elenu vyrušil zvuk kroků z chodby v přízemí, pero se jí v ruce pomalu zastavilo. Pohlédla na posledních pár krabic rozesetých po pokoji. To už jí jdou asi vyzvednout Stefan a Damon.

Ale chtěla dokončit myšlenku, vyjádřit poslední obavu, která ji během oněch báječných týdnů trápila. Obrátila se zpátky k deníku a rozepsala se rychleji, aby stihla přenést své myšlenky na papír, než bude muset odejít.

Damon se změnil. Od chvíle, kdy jsme porazili fantoma žárlivosti, je... laskavější. Nejenom ke mně, nejenom k Bonnie, pro niž měl vždycky trochu slabost, ale i k Mattovi a Meredith. Pořád dovede být neuvěřitelně otravný a nepředvídatelný – to by jinak ani nebyl Damon –, ale ztratil ten podtón krutosti, který se u něho dříve občas projevoval.

Zdá se, že i se Stefanem dospěli k jakémusi vzájemnému pochopení. Uvědomují si, že je milují oba, ale zatím se brání žárlivosti. Jsou si blízcí a chovají se opravdu jako bratři tak, jak jsem to u nich nikdy nezažila. Mezi námi třemi panuje křehká rovnováha, která se ustavila během oněch tří týdnů na konci léta. A já mám strach, že stačí

jediný chybný krůček z mojí strany, jenž celou tu jemně vyváženou stavbu důvěry zřítí, a že se stejně jako jejich první láska Katherine stanu příčinou jejich rozkolu. A pak ztratíme Damona navždycky.

Teta Judith netrpělivě zavolala nahoru: „Eleno!“

„Už běžím,“ odpověděla a honem načmárala do deníku posledních pár vět.

Přesto je možné, že ten nový život bude báječný. Možná se dočkám všeho, na co jsem se těšila. Nemůžu navždycky zůstat na střední, ani u nás doma. A kdo ví? Možná tentokrát zářivé dny přece jen zůstanou i pro mě.

„Eleno! Čeká na tebe odvoz!“

Teta Judith už byla evidentně ve stresu. Chtěla Elenu odvézt na kolej sama. Ale Elena věděla, že se s rodinou nedokáže rozloučit bez pláče, a tak požádala Stefana a Damona, aby ji odvezli oni. Bude jí připadat méně trapné odbýt si emoce tady doma než brečet po celém kampusu v Dalcrestu. Od chvíle, kdy se Elena rozhodla, že pojedje s bratry Salvatorovými, si teta Judith dělala hlavu s každou drobností a byla celá nervózní, že Elena nedokáže odstartovat svoji vysokoškolskou dráhu, pokud u toho ona nebude, aby na všechno dohlédla. Elena si však uvědomovala, že to je všechno jenom proto, že ji má teta tolik ráda.

Elena sklapla svůj deník vázaný v modrém sametu a vložila ho do jedné z krabic. Zvedla se a zamířila ke dveřím – ale než je otevřela, otočila se, aby si ještě naposledy prohlédla svůj pokoj.

Vypadal tak prázdný, když na stěnách chyběly její oblíbené plakáty a v knihovničce zůstala jen polovina knih. V šatně zbylo jen pár kousků oblečení. Nábytek stál na svém místě, ale pokoj nyní postrádal většinu jejích věcí a najednou jí připadal spíš jako neosobní hotelový pokoj než jako útulný přístav jejího dětství.

Tolik se tu toho odehrálo. Elena si pamatovala, jak se jako malá holčička tulila k tatínkovi na lavici u okna, když si spolu četli. S Meredith, Bonnií – a s Caroline, která také kdysi bývala její dobrou kamarádkou – tady strávily snad stovky nocí a šeptaly si tajemství, učily se, oblékaly na plesy nebo prostě trávily společný čas. Tady ji časně po ránu líbal Stefan a pak rychle zmizel, když ji teta Judith přišla budit. Elena si vzpomněla na Damonův krutý triumfální úsměv, když ho poprvé pozvala dovnitř, a připadalo jí to dávno, jako před milionem let. A ne tak dávno zažila neuvěřitelný příliv radosti, když se tady jedné temné noci opět objevil, zatímco byli všichni přesvědčeni, že zemřel.

Ozvalo se zaklepání na dveře, jež se vzápětí rozlétly. Stál v nich Stefan a díval se na ni.

„Připravená?“ zeptal se. „Tvoje teta je dost ustaraná.“

Myslí si, že nebudeš mít čas vybalit si před úvodním setkáním, pokud hned nevyrazíme.“

Elena k němu přikročila a objala ho. Voněl čistotou a dřevem a Elena si položila hlavu na jeho rameno. „Už jdu,“ odpověděla, „jenom je pro mě těžké se rozloučit, víš? Všechno se změní.“

Stefan se k ní obrátil a jemně ji políbil. „Já vím,“ zašeptal, když polibek skončil a on jí zlehka prstem obkreslil křivku dolního rtu. „Já tyhle krabice snesu dolů a dopřeju ti ještě minutku. Teta Judith bude mít lepší pocit, když uvidí, že se auto plní.“

„Tak jo, budu hned dole.“

Stefan odnesl krabice. Elena si povzdechla a znovu se rozhlédla. Modré závěsy s kytičkami, které jí ušila maminka, když jí bylo devět, pořád visely na oknech. Elena si připomněla, jak ji máma objímala a měla trochu orosené oči, když jí její holčička vysvětlovala, že už je na závěsy s kreslenými motivy příliš velká.

Nyní se i Eleně naplnily oči slzami, shrnula si vlasy za uši a napodobila tak gesto, které vždycky dělala její máma, když usilovně přemýšlela. Elena byla tak mladá, když její rodiče zemřeli. Možná, že kdyby byli naživu, byly by teď s mámou kamarádky, považovaly by se za partnerky, ne jen za mámu a dceru.

I její rodiče studovali na Dalcrestu. Vlastně se tam i seznámili. V přízemí na pianu je jejich fotka, jak stojí

v talárech při promoci před knihovnou v Dalcrestu a smějí se, oba tak neuvěřitelně mladí.

Studium na Dalcrestu možná rodiče Eleně trochu přiblíží. Možná se dozví víc o tom, jací to byli *lidé*, nejen máma a táta, které znala, když byla malá. Třeba najde svoji rodinu mezi neoklasicistními budovami a sametově zelenými trávníky školy.

Vždyť neodchází, ne doopravdy. Jenom pokračuje vpřed. Elena nasadila rozhodnou tvář a vyšla z pokoje.

Dole v hale čekali teta Judith, její manžel Robert a Elenina pětiletá sestřička Margaret a sledovali ji, jak k nim schází ze schodů.

Teta Judith samozřejmě panikařila. Nedokázala vydržet v klidu; mačkala si ruce, upravovala vlasy, pohrávala si s náušnicemi. „Eleno,“ starala se, „jsi si jistá, že sis zabalila všechno, co budeš potřebovat? Je toho tolik, na co je potřeba pamatovat...“

Očividná tetina nervozita usnadnila Eleně loučení. Vyrovnaně se usmála a objala ji. Teta ji pevně sevřela, na okamžik se uklidnila a pak popotáhla: „Budeš mi chybět, zlatíčko.“

„I ty mi budeš chybět,“ odpověděla Elena, přitiskla se k tetě blíž a cítila, že se i jí začínají chvět rty. Rozechvěle se zasmála. „Vždyť se vrátím. Kdybych něco zapomněla nebo kdyby se mi moc stýskalo, přijedu domů na víkend. Nemusím přece čekat až na Díkůvzdání.“

Robert vedle nich si přešlápl z nohy na nohu a odkašlal si. Elena pustila tetu Judith a obrátila se k němu.

„Ehm, vím, že studenti na vysoké mají spoustu různých výdajů,“ začal, „a nechceme, aby sis musela dělat starosti s penězi, takže máš otevřený účet ve studentské prodejně, ale...“ otevřel peněženku a podal Eleně hrst bankovek: „Tohle je pro strýčka příhodu...“

„Ach,“ vydechla Elena pohnutě a trochu rozpačitě: „Děkuju ti hrozně moc, strýčku Roberte, ale to opravdu nemusíš.“

Neohrabaně ji poplácal po rameni: „Přejeme si, abys měla všechno, co budeš potřebovat,“ prohlásil rozhodně. Elena se na něho vděčně usmála, složila peníze a schovala si je do kapsy.

Vedle Roberta stála Margaret a hleděla zarytě na špičky svých bot. Elena si před ni klekla a vzala ji za ručičky. „Margaret?“ oslovila ji.

Zahleděly se na ni obrovské modré oči. Margaret se zamračila a zavrtěla hlavou, pusinku pevně semknutou.

„Budeš mi hrozně chybět, Maggie,“ řekla jí Elena, přitáhla si ji k sobě a oči se jí znovu naplnily slzami. Po tváři ji pohladily sestřiny vlásky jemné jako chmýří pampelišky. „Ale na Díkůvzdání se vrátím a možná se za mnou budeš moct přijet podívat do školy. Chtěla bych se svojí mladší sestřičkou pochlubit všem svým novým kamarádům.“

Margaret polkla: „Nechci, abys odešla,“ prohlásila ti-chounkým utrápeným hláskem. „Ty pořád někam *odcházíš*.“

„Ale zlatíčko,“ utěšovala ji Elena bezmocně a přitulila si ji blíž. „Ovšem vždycky se taky vrátím zpátky, že ano?“

Elena se zachvěla. Znovu zapřemítala, kolik si asi Margaret pamatuje z toho, co se *doopravdy* stalo ve Fell's Church v minulém roce. Strážkyně slíbily, že změní všem vzpomínky na to temné údobí, kdy upíři, vlkodlaci a kitsune téměř zničili město – a kdy sama Elena zemřela a znovu dostala dar života –, ale zdálo se, že existují výjimky. Caleb Smallwood si všechno pamatoval a také v Margaretině nevinném obličejíku občas zahlédla podivně vědoucí výraz.

„Eleno,“ ozvala se znovu teta Judith uplakaným chraplavým hlasem, „radši bys měla vyrazit.“

Elena ještě jednou objala sestřičku. „Tak dobře,“ souhlasila, vstala a vzala si batůžek. „Večer vám zavolám, jak se tam zabydluju.“

Teta Judith přikývla a Elena jí věnovala ještě jednu rychlou pusu, než si otřela oči a vyšla ze dveří.

Venku tak zářilo slunce, až musela přivřít oči. Damon a Stefan se opírali o dodávku, kterou Stefan pronajal a kde už byly naskládány její věci. Když k nim vykročila, oba vzhledli a oba najednou se na ni usmáli.

Ach. Jsou oba tak krásní, že i po takové době, kdy je zná, jí pohled na ně dokáže podlomit kolena. Stefan, její láska Stefan, s očima zelenýma jako listy stromů, jež se při pohledu na ni vždycky rozzáří, má nádherný klasický profil a jemně zakřivený dolní ret, který svádí k líbání.

A Damon – nevšedně bílá pleť, temné sametové oči, hedvábné vlasy – je elegantní a smrtelně nebezpečný. Damonův zářivý úsměv oslovuje jakousi část uvnitř ní a nutí ji příst a protahovat se jako puma, když pozná svého druha.

Oba páry očí ji sledovaly s láskou – a majetnický.

Bratři Salvatorové jsou teď její. Co s tím ale bude dělat? Při té myšlence se zamračila a nervózně nahrabila ramena. Pak se přiměla vyhladit vrásky na čele, uvolnit se a odpovědět jim také úsměvem. Co se má stát, to se stane.

„Je čas vyrazit,“ prohlásila a zdvihla tvář ke slunci.

Meredith pevně vtiskla hubici měřáku do ventilu levé zadní pneumatiky a zkontrolovala tlak. Všechno v pořádku.

Tlak ve všech čtyřech pneumatikách byl v pořádku. Nemrznoucí směs, olej v motoru i v převodovce, všechno bylo doplněno, autobaterie nová, hever a náhradní pneumatika v dokonalém stavu. Měla to vědět. Její rodiče nejsou ten typ lidí, kteří si vezmou dovolenou z práce, když jim dcera odjíždí na vysokou. Vědí, že nepotřebuje rozmazlovat, ale prokázali jí svoji lásku tím, že všechno dokonale připravili, přesvědčili se, že dojde bezpečně a bude připravená na cokoliv, co se může přihodit. Samozřejmě, že jí ani *neřekli*, že všechno zkontrolovali; přejí si, aby na své bezpečí myslela sama.

Už nebylo co dělat, jen odjet.

Což byla ta jediná věc, kterou udělat nechtěla.

„Pojeď se mnou,“ řekla, aniž vzhlédla od práce, a v duchu si nadávala za jemné zachvění, jež slyšela ve svém hlase. „Jenom na pár týdnů.“

„Víš, že nemůžu,“ odpověděl jí Alaric a zlehka ji pohladil po zádech. „Kdybych jel s tebou, už bych nedokázal odjet. Takhle to bude lepší. Užiješ si první týdny na škole stejně jako všichni ostatní noví studenti, aniž bych ti bránil v rozletu. A já za tebou brzy přijedu na návštěvu.“

Meredith se k němu obrátila a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Ústa měl téměř nezatelně napjatá. Meredith si uvědomila, že loučení, které je opět čeká po pouhých několika týdnech, kdy byli spolu, je pro něho stejně těžké jako pro ni. Naklonila se a jemně ho políbila.

„Je to lepší, než kdybych šla na ten Harvard,“ zamumlala, „je to mnohem blíž.“

Když léto končilo, oba si s Mattem uvědomili, že nedokážou opustit své přátele a odjet na vysokou daleko odsud, jak původně plánovali. Tolik toho společně přestáli! Přáli si zůstat spolu a jeden druhého chránit.

Jejich rodné město bylo několikrát téměř zničeno a jenom skutečnost, že se Elena rozhodla vydírat Nebeský soud, nakonec rozhodla o jeho obnově a zachránila jejich rodiny. Prostě *nemohli* odjet. Ne, dokud je jejich parta to jediné, co stojí proti okolním temnotám, temnotám, které budou vždycky přitahovány silou magických

geopatogenních zón, jež se kříží v oblasti Fell's Church. Dalcrest je dost blízko, aby se kdykoliv mohli vrátit, kdyby opět hrozilo nebezpečí.

Musejí chránit svůj domov.

A tak se Stefan vypravil na správní oddělení školy a využil své upíří schopnosti ovlivňování mysli – a najednou měl Matt fotbalové stipendium, které původně na jaře odmítl, protože se dostal na Kentskou státní, a Meredith byla nejen očekávána jako nový student, ale také získala ubytování v nejlepším pokoji spolu s Elenou a Bonnií. Nadpřirozené síly pro změnu tentokrát pracovaly *pro ně*.

Přesto se musela vzdát některých snů, aby se tohle splnilo. Harvardu. Alarica po svém boku.

Meredith zavrtěla hlavou. *Takové* sny se stejně nedaly skloubit. Alaric by s ní nemohl odjet na Harvard. Alaric zůstane tady ve Fell's Church a bude pátrat po původu veškerých nadpřirozených jevů, které se odehrály v historii tohoto města. Naštěstí mu takový výzkum byl povolen v rámci disertační práce o paranormálních jevech. A bude tak zároveň moci sledovat, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Prozatím se tedy musejí rozloučit, bez ohledu na to, jakou školu si Meredith vybrala, ale Dalcrest je alespoň v dostupné vzdálenosti.

Alaric měl po létu jemně opálenou pleť a po tvářích rozeté zlatavé pihy. Tváře měli tak blízko u sebe, že cítila teplo jeho dechu.

„O čem přemýšlíš?“ zamumlal tiše.

„O tvých pihách,“ odpověděla. „Moc se mi líbí.“ Pak se nadechla a odstoupila. „Miluju tě,“ řekla mu a honem pokračovala, než ji zalije vlna smutku. „Musím jet.“ Popadla jeden z kufrů čekajících vedle auta a hodila ho dozadu do auta.

„Taky tě miluju,“ odpověděl Alaric, chytil ji za ruku, na okamžik ji pevně stiskl a pohlédl jí do očí. Pak ji pustil, uložil do auta i poslední kufr a zaklapl kapotu.

Meredith mu věnovala rychlý vášnivý polibek a skočila za volant. Jakmile byla bezpečně připásaná a motor běžel, ještě jednou se k němu obrátila.

„Ahoj,“ řekla mu otevřeným okýnkem. „Večer ti zavolám. Budu ti volat každý večer.“

Alaric přikývl. Oči měl plné smutku, ale usmál se na ni a zamával.

Meredith opatrně vycouvala z příjezdové cesty. Ruce měla na volantu v předpisové pozici, oči nespouštěla z vozovky a zhluboka dýchala. Aniž se ohlédla, věděla, že Alaric stojí na příjezdové cestě a dívá se, jak mu její auto mizí z dohledu. Pevně stiskla rty. Je přece Sulezová. Je lovkyně upírů, nadaná studentka a za všech situací dokáže zachovávat rozvahu.

Nemusí plakat; vždyť přece Alarica zase brzy uvidí. Mezitím se bude chovat jako pravá Sulezová – připravená na všechno.

Dalcrest je nádherný, pomyslela si Elena. Samozřejmě už tu byla předtím. Ona, Meredith a Bonnie sem zajely loni na studentský večírek, když Meredith chodila s jedním zdejším studentem. A také si matně vybavovala, jak ji sem kdysi rodiče vzali na jakési setkání absolventů, když byla ještě malá.

Ale nyní sem patří, teď bude tahle škola pro příští čtyři roky jejím domovem, a tak jí všechno připadalo jiné.

„Pěkně nóbl,“ okomentoval to Damon, když jejich auto prosvištělo obrovskou pozlacenou bránou ve vchodu a projíždělo kolem budov postavených z falešných georgiánských cihel a neoklasicistního mramoru. „Teda, na Ameriku.“

„No, nemůžeme všichni vyrůstat v italských palácích,“ poznamenala Elena nepřítomně a silně si přitom uvědomovala lehký dotek jeho stehna na svém. Seděla vepředu mezi Stefanem a Damonem a na sedačce nebylo nijak moc místa. Mít je oba tak blízko, to už dokázalo zoufale odvádět pozornost.

Damon protočil oči a prohodil ke Stefanovi: „No, bráško, když už si zas musíš hrát na člověka a zase chodit do školy, alespoň sis nevybral nějaké příšerné místo. A, samozřejmě, dobrá společnost vyváží veškeré nepřijemnosti,“ dodal galantně a pohlédl na Elenu. „Přesto si pořád myslím, že to je ztráta času.“

„A přesto jsi tady,“ poznamenala Elena.

„Já jsem tu jenom proto, abych tě ochránil před problémy,“ opáčil Damon.

„Musíš Damonovi prominout,“ utahoval si z něj Stefan, „on pro tohle nemá pochopení. Kdysi za našich časů ho vyhodili z univerzity.“

Damon se rozesmál. „Ale dokud jsem tam chodil, výborně jsem se bavil,“ odpověděl. „Užíval jsem si veškerá potěšení, jaká si movitý mladý muž na univerzitě může dopřát. Ale předpokládám, že věci se mezitím trochu změnily.“

Utahovali si jeden z druhého, ale Elena věděla, že v tom nebyla žádná zloba ani hořkost, jako to bývalo dřív. Damon se přes její hlavu usmíval na Stefana se sarkastickou náklonností a Stefan držel volant uvolněně, bez napětí.

Položila ruku Stefanovi na koleno a stiskla ho. Damon vedle ní nepatrně ztuhl, ale když na něho pohlédla, díval se dopředu na cestu s neutrálním výrazem ve tváři. Elena ruku sundala. To poslední, co by teď chtěla, bylo porušit onu křehkou rovnováhu mezi nimi třemi.

„Tak jsme tady,“ prohlásil Stefan a zaparkoval u budovy porostlé břečťanem. „Pruitt House.“

Kolej se nad nimi tyčila do výše – vysoká cihlová budova s věžičkou na jedné straně. Její okna se leskla v odpoledním slunci.

„Říká se, že to je nejhezčí kolej v kampusu,“ poznamenala Elena.

Damon otevřel dveře a vyskočil ven, pak se otočil a věnoval Stefanovi dlouhý pohled. „Nejlepší kolej v kampusu? Tys použil schopnost ovládat mysl pro *osobní prospěch*, bráško?“ Zavrtěl hlavou. „Tvoje morální zásady začínají erodovat.“

Stefan vystoupil na druhé straně a otočil se, aby Eleně zdvořile pomohl vystoupit. „Možná, žes mě konečně zka-
zil,“ odpověděl Damonovi a pobaveně se zašklebil. „Byd-
lím ve věžičce v jednolůžkovém pokoji. A mám balkon.“

„To se ti teda povedlo,“ poznamenal Damon a přeska-
koval mezi nimi očima. „Takže tohle je kolej pro kluky
i holky dohromady? Ach, ty hříchy moderního světa.“
Jeho tvář na okamžik zvážněla; pak ale blýskl svým osl-
nivým úsměvem a začal vykládat zavazadla z auta.

Na chvíličku Eleně připadal skoro osamělý – což bylo
směšné, Damon nikdy nebyl *osamělý* – ale ten prchavý
dojem stačil, aby impulzivně vyhrkla: „Mohl bys pře-
ce chodit do školy s námi, Damone. Ještě není pozdě, tedy
pokud využiješ svoje schopnosti. Mohl bys taky bydlet
v kampusu.“

Cítila, jak Stefan ztuhl. Pak se pomalu nadechl, přidal
se k Damonovi a natáhl se pro hromádku krabic. „To bys
mohl,“ poznamenal ležérně. „Chodit znovu do školy by
mohla být větší zábava, než myslíš, Damone.“

Damon posměšně zavrtěl hlavou. „Ne, ne, děkuju.
S akademickým životem jsem se rozloučil před několika

staletími. V bytě ve městě budu mnohem spokojenější, budu na vás moct dohlížet, aniž bych se musel mačkat pohromadě s ostatními studenty.“

Usmáli se se Stefanem na sebe a vyměnili si pohled plný porozumění.

No dobře, pomyslela si Elena s podivnou směsí úlevy a zklamání. Ještě jeho byt neviděla, ale Stefan ji ujistil, že Damon bude – jako obvykle – žít v přepychu, alespoň tedy do takové míry, jakou je nejbližší město schopné nabídnout.

„Tak pojdte, děcka,“ vybídl je Damon, bez zjevné námahy popadl několik kufrů a zamířil do domu. Stefan zvedl svoji hromádku krabic a vydal se za ním.

Elena taky popadla jednu krabici a následovala je. Přitom obdivovala jejich přirozenou eleganci a sílu. Když procházeli kolem několika otevřených dveří, zaslechla nějakou dívku uznale hvízdnout a pak se potichu chichotaly se spolubydlící.

Když Stefan vyrazil po schodech, spadla mu horní krabice a Damon ji snadno zachytil, přestože nesl kufry. Stefan mu poděkoval kývnutím.

Celá staletí strávili jako nepřátelé. Dokonce se kdysi navzájem *zabili*. Stovky let vzájemné nenávisti vyvolané neštěstím, žárlivostí a žalem. To všechno jim udělala Katherine, když se snažila mít je oba, zatímco oni ji chtěli mít každý sám pro sebe.

Ale teď je všechno jiné. Došli tak daleko. Od chvíle, kdy Damon zemřel a zase se vrátil, a co bojovali s fantomem žárlivosti a porazili ho, se z nich stali partneři. Uzavřeli nevyslovenou dohodu, že budou spolupracovat, aby ochránili svoji malou skupinku smrtelníků. A víc než to, existovala mezi nimi opatrná, ale naprosto skutečná náklonnost. Spoléhali jeden na druhého a litovali by, kdyby měli bratra opět ztratit. Nemluvili o tom, ale věděla, že je to pravda.

Elena na okamžik zavřela oči. Věděla, že ji oba milují. Oba vědí, že ona miluje je. *I když, opravila se svědomitě, Stefan je moje pravá láska.* Ale jiný hlásek kdesi uvnitř, její imaginární puma, se protáhla a usmála. *Ale Damon, můj Damon...*

Zavrtěla hlavou. Nemůže je rozdělit, nemůže jim dovolit, aby o ni bojovali. Neudělá to, co udělala Katherine. Jestli si někdy bude muset vybrat, vybere si Stefana. Samozřejmě.

Opravdu? zapředla puma líně a Elena takové myšlenky zaplašila.

Všechno by se mohlo tak snadno rozpadnout. A ona se musí postarat o to, aby se historie neopakovala.

Bonnie si načechrala svoje zrzavé kudrny a pospíšila si přes nádherný trávník Dalcrestu. Je tady tak krásně. Trávníky křížovaly pěšiny z drobných dlažebních kostek, jež vedly k různým pavilonům a kolejím. Všude kolem pěšin a před budovami rostly pestrobarevné květiny – petúnie, netýkavky, sedmikrásky.

I lidé tu jsou opravdu zajímaví, pomyslela si Bonnie a kradmo si prohlížela opáleného chlapce, který ležel na ručníku na kraji trávníku. Ale asi to nebylo dost kradmo, protože zvedl chundelatou tmavou hlavu a mrkl na ni. Bonnie se zachichotala, přidala do kroku a tváře jí zružověly. No, neměl by být někde na pokoji a vybalovat, nebo tak něco? A ne se tu povalovat polonahý a mrkat na procházející dívky jako nějaký... *svůdník*.

Taška různých věcí, které si Bonnie nakoupila ve školním knihkupectví, se jí houpala v ruce. Samozřejmě si ještě nemohla koupit učebnice, protože přednášky si budou zapisovat až zítra, ale ukázalo se, že v knihkupectví prodávají prostě všechno. Sehnala pár výborných věcí: hrnek s logem Dalcrestu, plyšového medvídka s nádherným malinkým dalcrestským tričkem a pár dalších věcí, které se budou hodit – například šikovně organizovanou závěsnou poličku do sprchy a kolekci propisek ve všech barvách duhy. Musela si přiznat, že je ohromně nadšená tím, že začíná na vysoké.

Bonnie si přehodila tašku do levé ruky a protáhla si prsty pravé, v nichž už jí mravenčilo. Nadšená nebo ne, všechny ty věci, co nakoupila, jsou pěkně těžké.

Ale potřebuje je. Má totiž plán: tady na vysoké z ní bude nový člověk. Ne *úplně* nový, na to se má moc ráda, alespoň z větší části. Ale bude se víc projevovat jako vůdčí osobnost, bude dospělejší, taková, o které se říká „zeptej se Bonnie,“ nebo „svěř se Bonнии“, než dosavadní „ach, *Bonnie*“, což znamená něco úplně jiného.

Byla pevně odhodlaná vystoupit ze stínu Meredith a Eleny. Obě jsou samozřejmě *báječné*, její úplně nejlepší kamarádky, ale ani si neuvědomují, jak hrozně vždycky prosazují svoje řešení situace. Bonnie chce být taky báječná osoba, která zase prosazuje svoje řešení situace.

Možná tu potká nějakého opravdu výjimečného kluka. To by bylo bezva. Bonnie sice nemůže vinit Meredith a Elenu z toho, že během celého středoškolského studia měla mnohokrát rande, ale žádného přítele navážno. Ale prostým faktem zůstává, že i když si všichni myslí, že jsi roztomilá, pokud jsou tvoje dvě nejlepší kamarádky oslnivě krásné a k tomu ještě chytré a silné, můžeš klukovi hledajícímu lásku připadat ve srovnání s nimi poněkud... jako roztomilý pudlík.

Musí si ale přiznat, že se jí ulevilo, když zjistila, že budou s Meredith a s Elenou bydlet pohromadě. Sice nechce zůstat v jejich stínu, ale pořád jsou to její nejlepší kamarádky. A koneckonců...

Prásk. Něco Bonnie udeřilo do ramene a ona úplně ztratila nit svých myšlenek. Zavrávorala. Velké mužské tělo do ní vrazilo znovu, až se krátce otřela tváří o jeho hrud', potom zakopla a spadla na kohosi dalšího. Všude kolem ní byli kluci. Strkali se, vtipkovali a hádali se a vůbec si nevšimli toho, že mezi nimi uvízla, dokud ji najednou uprostřed vší té vřavy nepodepřela silná ruka.

Než znovu našla rovnováhu, už se ten chumel přesouval někam dál, strkali se a ani nezastavili, aby se omluvili. Jako kdyby ji nevnímali o nic víc než jako nějakou neživou překážku, která jim stojí v cestě.

Až na jednoho. Bonnie zjistila, že hledí na obnošené modré triko a štíhlé chlapecké tělo se svalnatými pažemi.

Napřímila se a urovnala si vlasy. Ruka, která ji svírala paži, zmizela.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí tichý hlas.

Bylo by mi líp, kdybyste mě málem nesrazili na zem, chystala se odseknout Bonnie. Byla úplně bez dechu, měla těžkou tašku a tenhle kluk a jeho kamarádi by si fakt měli dávat pozor na to, co dělají. Pak vzhlédla a podívala se mu do očí.

Ááááh. Ten je teda *krásný*. Oči měl hluboce modré jako obloha, když svítá za letního rána. Ostře řezané rysy, klenuté obočí, vysoké lícni kosti, ale jemná a smyslná ústa. A ještě nikdy neviděla vlasy takovéhle barvy, snad jenom u malinkých dětí: čistá blond, která jí připomínala tropické pláže pod letní oblohou...

„Jsi v pořádku?“ zopakoval hlasitěji a na dokonalém čele se mu objevila ustaraná vráska.

Bože. Bonnie cítila, jak rudne až po kořínky vlasů. Prostě na něj zírala s pusou otevřenou.

„Jsem v pohodě,“ odpověděla a pokusila se sebrat. „Myslím, že jsem nedávala pozor, kam mě nohy nesou.“

Zakřenil se na ni a Bonnie přeběhlo po zádech příjemné zamrazení. I úsměv má krásný, dokáže mu rozzářit celý obličej. „To je od tebe milé,“ řekl, „ale mám dojem, že spíš my jsme měli koukat, kam nás nohy nesou, než abychom se strkali přes celou pěšinu. Moji kámoši jsou občas trochu drsní.“

Zahleděl se kamsi za ni a Bonnie se podívala přes rameno. Jeho kamarádi se zastavili a čekali na něho o kus dál. Jeden z nich, vysoký tmavovlasý kluk, vrazil druhému pohlavek a ve chvíli už se zase strkali a hádali.

„Jo, to vidím,“ odpověděla Bonnie a ten krásný blondatý kluk se rozesmál. Jeho zvučný smích přiměl Bonni, aby se na něho taky usmála a věnovala opět pozornost těm jeho očím.

„No, na každý pád se omlouvám,“ prohlásil. Napřáhl k ní ruku. „Jmenuju se Zander.“

Stisk měl příjemný a pevný. Cítila, jak ji jeho velká ruka hřeje. Bonnie se znovu začervenala, pohodila kudrnami a statečně vysunula bradičku. Nebude se chovat jako husa. No a co, že je krásný? Ona se přátelí s *Damonem*. Měla by už být vůči krásným klukům imunní. „Já jsem Bonnie,“ představila se a usmála se na něho. „Jsem tady dneska první den. Ty taky nastupuješ do prváku?“

„Bonnie,“ zopakoval přemýšlivě a pomalu, jako by její jméno ochutnával. „Ne, já už tady nějakou dobu studuju.“

„Zander... Zander,“ začali vyvolávat kluci na cestě a s každým opakováním jejich hlasy sílily a zrychlovaly. „Zander... Zander... Zander.“

Zander zamrkal a jeho pozornost přeskočila opět k přátelům. „Promiň, Bonnie, budu muset běžet,“ řekl. „Máme takovou...,“ zarazil se, „... klubovou záležitost.

Ale jak jsem řekl, opravdu se omlouvám, že jsme tě skoro srazili. Doufám, že se brzy uvidíme, ano?“

Ještě jednou jí stiskl ruku, věnoval jí ještě jeden úsměv a odběhl ke svým kamarádům. Bonnie sledovala, jak se k nim opět připojil. Těsně předtím, než zahruli za koleje, se Zander otočil na ni, blýskl ještě jednou svým fantastickým úsměvem a zamával jí.

Bonnie mu zamávala v odpověď a nechtíc se praštila taškou do boku.

Super, pomyslela si a zavzpomínala na barvu jeho očí. Možná jsem se zamilovala.

Matt se opíral o nestabilní kupu kufrů, kterou vyskládal u vchodu do svého pokoje. „Zatraceně,“ zaklel, zatímco šátral klíčem v zámku. Dali mu vůbec ten správný klíč?

„Čau,“ ozvalo se za ním. Matt sebou škubl a jeden kufr spadl na podlahu. „Sakryš, promiň – ty jsi Matt?“

„Jo,“ odpověděl Matt, ještě jednou škubl klíčem a dveře se konečně otevřely. S úsměvem se otočil. „A ty jsi Christopher?“ V kanceláři se dozvěděl jméno svého spolubydlicího i to, že také hraje ve fotbalovém týmu – ale ještě se nesečkali. Christopher vypadal jako fajn kluk. Byl velký, měl statnou figuru, přátelský úsměv a krátké pískové vlasy, které si jednou rukou prohrábl, když ustoupil, aby nechal projít veselý pár středních let, který ho následoval.

„Ahoj, ty musíš být Matt,“ zahlaholila žena, která nesla srolovaný kobereček a vlajku Dalcrestu. „Já jsem Jennifer, Christopherova máma, a tohle je Mark, jeho táta. Jsem ráda, že se poznáváme. Jsou tu vaši?“

„Ehm, ne – přijel jsem sám,“ odpověděl Matt. „Bydlím ve Fell’s Church, to odsud není daleko.“ Popadl svoje kufry, odvláčil je do pokoje a pospíšil, aby byl rodině z cesty.

Jejich pokoj byl dost mrňavý. U jedné stěny stála palanda, uprostřed pokoje zbývalo jen úzké místo a u druhé stěny se tísnily dva psací stoly a dvě šatní skříně.

Děvčata a Stefan si budou nepochybně žít luxusněji, ale nezdálo se mu tak úplně správné nechat Stefana využívat Síly k tomu, aby se Mattovi dobře bydlelo. Dost na tom, že Matt zabral něčí místo na škole a ve fotbalovém týmu.

Stefan ho k tomu přemluvil. „Podívej, Matte,“ vysvětloval mu s vážným pohledem v očích, „chápu, jak se cítíš. Taky se mi nelíbí ovlivňovat lidi, abych dostal to, co chci. Ale je pravda, že musíme zůstat pohromadě. Přitom, jak se pod celým tímhle krajem kříží geopatogenní zóny, musíme být na stráži. Jsme jediní, kdo ví, o co jde.“

Když to Stefan podal takhle, Mattovi nezbylo než souhlasit. Alespoň odmítl přepychový pokoj, který mu Stefan nabízel zařídit, a vzal to, co mu nabídli v kolejně

kanceláři. Musel si uchovat alespoň střípek cti. A navíc, kdyby bydlel ve stejné koleji s ostatními, bylo by obtížné odmítnout společné ubytování se Stefanem. Má Stefana rád, ale představa, že by s ním bydlel a viděl ho s Elenou, kterou Matt stále ještě miluje navzdory všemu, co se stalo... To by na něj prostě bylo moc. A bude zábavné poznat nové lidi a trochu si rozšířit obzory, když strávil celý život ve Fell's Church.

Ovšem ten pokoj je fakt mrňavý.

A vypadá to, že Christopher má spoustu krámů. Běhali s rodiči po schodech a přinášeli dovnitř hi-fi věž, malou ledničku, televizi a herní konzoli. Matt hodil svoje tři kufry do rohu a pomohl jim to všechno nanosit dovnitř.

„Samozřejmě se podělíme o ledničku i o zábavu,“ vysvětloval Christopher a pohlédl na Mattovy rance, které zjevně neobsahovaly nic jiného než oblečení a možná nějaké ručníky a povlečení. „Pokud teda přijdeme na to, kam to všechno uložit.“ Christopherova matka slídila po pokoji a dirigovala otce, kam co dát.

„Super, díky...“ začal Matt, ale Christopherův táta, kterému se konečně podařilo usadit televizi na jednu šatní skříň, se otočil a pohlédl na Matta.

„Hej, teď mi to došlo,“ oslovil ho, „říkals, že jsi z Fell's Church? Loni jste vyhráli šampionát, že? To určitě hraješ fotbal – na jaké pozici hraješ?“

„Ehm, děkuju,“ odpověděl Matt, „jsem v útoku.“

„V první linii?“ vyptával se dál Christopherův táta.

Matt se začervenál: „Ano.“

Teď na něho už hleděli všichni.

„Dobry,“ pochválil ho uznale Christopher. „Bez urážky, chlape, ale co teda děláš na Dalcrestu? Chci říct, já jsem rád, že můžu prostě hrát za kolej, ale tys mohl jít, co já vím, do první divize.“

Matt rozpačitě pokrčil rameny. „Ehm, potřeboval jsem zůstat blízko domovu.“

Christopher otevřel pusku a chtěl ještě něco říct, ale matka na něj nenápadně zavrtěla hlavou, takže raději neřekl nic. *Super*, pomyslel si Matt. Pravděpodobně si myslí, že má problémy v rodině.

Musel připustit, že ho zahřálo u srdce, že někdo ocenil, čeho se musel vzdát. Děvčata ani Stefan fotbalu doopravdy nerozuměli. Přestože Stefan s nimi hrál ve středoškolském týmu, měl pořád myšlení evropského aristokrata z doby renesance: sport je zábavné vyplnění volného času, které udržuje tělo ve formě. Stefana sport ve skutečnosti nezajímá.

Ale Christopher a jeho rodina – ti *chápu*, co to pro Matta znamená zmeškat šanci hrát za vrcholový fotbalový tým.

„No,“ ozval se Christopher trochu zbrkle, jako kdyby přemýšlel, jak změnit téma, „tak kterou postel chceš? Mně je jedno, jestli budu dole, nebo nahoře.“

Všichni pohlédli na palandu a v tu chvíli si toho Matt poprvé všiml. Muselo to dorazit zrovna ve chvíli, kdy byl dole a pomáhal s Christopherovými zavazadly. Na dolní posteli ležela krémová obálka ze silného papíru, v jakých se posílají svatební oznámení. Na přední straně obálky bylo ozdobně nadepsáno: Mathew Honeycutt.

„Copak to je?“ vyptávala se Christopherova matka zvědavě.

Matt jenom pokrčil rameny, ale v hrudi pocítil tajné vzrušení. Zaslechl něco o tom, že určití lidé na Dalcrestu dostávají pozvánky, které se prostě tajemně objeví – ale vždycky si myslel, že to je jenom kolejný mýtus.

Otočil obálku a uviděl pečeť z modrého vosku, kde bylo otištěno ozdobné písmeno V.

Hm. Chvíli na obálku zíral, pak ji složil a strčil do zadní kapsy. Pokud je to to, co si myslí, měl by ji otevřít, až bude o samotě.

„Řekl bych, že to je ruka osudu, která nám říká, že dolní postel má být tvoje,“ prohlásil Christopher přívětivě.

„Asi jo,“ souhlasil Matt nepřítomně a srdce mu zblesklo tlouklo. „Omluvte mě na minutku, ano?“ vyrazil ze sebe.

Vyběhl na chodbu, zhluboka se nadechl a otevřel

obálku. Uvnitř byl ruční papír s kaligrafickým textem a úzkým kouskem černé látky. Stálo tam:

Fortis Aeternus

Po generace bývali ti nejlepší a nejchytřejší studenti Dalcrestu vybíráni, aby se stali členy spolku Vitale. Tento rok jsi byl vybrán ty.

Pokud si budeš přát přijmout tuto poctu a stát se jedním z nás, přijď zítra večer v osm hodin k hlavní bráně kampusu. Zavaž si oči a obleč se, jak se patří na slavnostní příležitost.

Nikomu o tom neříkej.

Mattovo vzrušení rostlo, úplně slyšel, jak mu tluče srdce. Sesunul se podél zdi a zhluboka se nadechl.

Slyšel různé zkazky o spolku Vitale. Říkalo se, že mezi jeho členy patří spousta známých herců, slavných spisovatelů i jeden generál z občanské války, které Dalcrest počítá mezi své absolventy. Pokud bude patřit k tomuto legendárnímu spolku, mělo by mu to zjistit úspěch a zapojit ho do neuvěřitelné tajné sítě, která mu bude pomáhat celý život.

A víc než to – mluvilo se o tajemných činech a tajemstvích svěřených pouze členům. A taky prý mívají fantastické večírky.

Ale tohle všechno byly jenom drby, příběhy o spolku

Vitale – a nikdo nikdy přímo nepřiznal, že tam patří. Matt byl vždycky přesvědčený, že ten tajný spolek je jenom mýtus. Samotná škola vehementně popírala jakoukoli povědomost o spolku Vitale, takže si Matt myslel, že přijatí studenti si zřejmě celou věc vymysleli, aby škole dodali trochu na exkluzivitě a tajemnosti.

Ale tohle – podíval se znovu na papír ve své ruce – tohle je důkaz, že všechny ty příběhy můžou být pravdivé. Samozřejmě by to taky mohl být vtip, nějaký kanadský žertík, který si někdo ztropil z několika nováčků. Ale neměl pocit, že to je vtip. Pečeť, vosk, drahý papír – to by bylo až příliš mnoho úsilí, pokud by to pozvání nebylo pravé.

Nejexkluzivnější a nejtajnější spolek na Dalcrestu je skutečný. A chce přijmout *jeho*.

Jedině Bonnie určitě potká krásnýho kluka hned první den na škole,“ prohlásila Elena. Pečlivě lakovala Meredith nehty na noze narůžovo. Strávily večer na informační schůzce i s ostatními členy své koleje a jediné, co si teď přály, bylo relaxovat. „Jsi si jistá, že to je ta správná barva?“ zeptala se Elena Meredith. „Nepřipadá mi to moc jako letní západ slunce.“

„Líbí se mi,“ odpověděla Meredith a zavrtěla prsty na noze.

„Pozor! Nechci mít lak po celém prostěradle,“ napomínala ji Elena.

„Zander je prostě *úžasnej*,“ usmívala se Bonnie a požitkářsky se protahovala na svojí posteli na druhé straně pokoje. „Jen počkejte, až se s ním seznámíte.“

Meredith se na Bonnie usmála. „Není to báječný pocit? Když jsi právě někoho potkala a máš dojem, že mezi váma něco zajiskřilo, ale ještě si nejsi úplně jistá, co se stane?“ Přehnaně si povzdechla a protočila oči v hraných mdlobách. „Prožíváš samé očekávání a nadchne tě i jenom to, že ho vidíš. Tuhle fázi miluju.“ Mluvila žertovným tónem, ale ve tváři se jí objevil náznak osamělosti. Elena si byla jistá, že i když Meredith vypadá vyrovnaně a klidně, už teď se jí stýská po Alaricovi.

„Jasně,“ souhlasila Bonnie přívětivě. „Je to úchvatné, ale ráda bych se alespoň tentokrát dostala i do další fáze. Chci mít vztah, v němž budeme jeden druhého znát opravdu dobře, prostě vážnou známost, ne jenom zamilování. Jako máte vy dvě. To je ještě lepší, ne?“

„Myslím, že jo,“ souhlasila Meredith, „ale neměla by ses pokoušet úvodní fázi co nejvíc zkrátit, protože i tak máš jenom omezenou dobu, kdy si ji můžeš užívat. Je to tak, Eleno?“

Elena pořádkem vatičkou kolem Meredithiných čerstvě nalakovaných nehtů a zavzpomínala, jaké to bylo, když se poprvé setkala se Stefanem. Při tom, co se od té doby všechno odehrálo, bylo těžké věřit, že to bylo před pouhým rokem.

Nejvíce si pamatovala svoje odhodlání Stefana získat. Bez ohledu na to, co jí přijde do cesty, věděla s jasným a pevným odhodláním, že prostě bude její. A pak, tenkrát v začátcích, jakmile opravdu *byl* její, to bylo fantastické.

Jako kdyby nějaký chybějící kousek jí samotné zapadl na své místo.

„Je to tak,“ odpověděla nakonec Meredith. „Věci se komplikují teprve pak.“ Nejdřív Stefan představoval trofej, kterou si Elena přála získat – byl kultivovaný a tajemný. Tuhle trofej chtěla i Caroline a Elena by nikdy nepřipustila, aby ji Caroline porazila. Ale pak Stefan dovolil Eleně, aby poznala jeho bolest i vášně, čest i vznešenost, které v sobě nosí, a ona zapomněla na veškeré soutěžení a zamilovala se do Stefana z celého srdce.

A nyní? Stále miluje Stefana celým srdcem – a on ji. Ale také miluje Damona a občas mu rozumí – tomu intrikujícímu, manipulativnímu, nebezpečnému Damonovi – lépe, než rozumí Stefanovi. Damon se jí v něčem podobá: také umí být neústupný při dosahování toho, co chce. Ona a Damon jsou spojení, pomyslela si, na jakési hluboké instinktivní úrovni, pro kterou je Stefan až příliš dobrý a čestný, než aby jí porozuměl. Jak vůbec člověk může milovat najednou dva lidi?

„Věci se komplikují,“ šklebila se Bonnie. „Co může být komplikovanějšího než nevědět, jestli o tebe někdo stojí, nebo ne? Nebo než čekat u telefonu, aby ses dozvěděla, jestli máš v sobotu večer rande, nebo ne? Jsem na tu komplikovanost připravená. Věděly jste, že čtyřicet devět procent vysokoškolsky vzdělaných žen potká své manžely na koleji?“

„Tuhle statistiku sis vymyslela,“ prohlásila Meredith, zvedla se a zamířila ke svojí posteli – opatrně, aby si nerozmazala lak.

Bonnie pokrčila rameny. „No, možná, že ano. Ale stejně se vsadím, že to bude podobně vysoké procento. Copak se tvoji rodiče taky nepotkali tady, Eleno?“

„Ano, potkali,“ potvrdila Elena. „Myslím, že spolu chodili na nějakou přednášku ve druháku.“

„To je tak romantické,“ prohlásila Bonnie vesele.

„No, jestli se máš vdát, tak někde svého partnera potkat musíš,“ poznamenala Meredith. „A na škole je spousta potenciálních partnerů.“ Zamračila se na hedvábný přehoz na své posteli. „Myslíte, že mi nehty uschnou rychleji, když na ně vezmu fén, nebo to lak poškodí? Chtěla bych jít spát.“

Soustředěně prozkoumala fén, jako kdyby to byl ústřední bod nějakého vědeckého experimentu. Bonnie si ji prohlížela vzhůru nohama, protože měla hlavu zvrácenou z postele dolů a zrzavými kudrnami zametala podlahu. Nohama energicky klepala o zeď. Elena pocítila příval lásky k nim oběma. Vzpomínala si na nespočetné noci, kdy přespávaly u jedné nebo u druhé, dřív než se jejich životy... zkomplikovaly.

„Miluju, když jsme všechny tři pohromadě,“ řekla. „Doufám, že celý rok bude právě takovýhle.“

Tehdy poprvé uslyšely sirény.

Meredith vyhlížela žaluziemi, shromažďovala fakta a pokoušela se zanalyzovat, co se to před Pruitt House děje. Naproti přes ulici parkovala sanitka a několik policejních aut, majáčky na jejich střeše nyní už tiše červeno-modře blikaly. Reflektory zalévaly nádvoří přízračně bílým světlem a na prostranství se hemžili policisté.

„Myslím, že bychom tam měly jít,“ prohlásila.

„To si snad děláš legraci, ne?“ ozvala se za ní Bonnie. „Proč bychom to dělaly? Já už jsem v pyžamu!“ Meredith se na ni ohlédla. Bonnie tam stála s rukama v bok a s rozhořčeným pohledem. Opravdu měla na sobě roztomilé pyžamo potištěné zmrzlinovými kornouty.

„No, tak si rychle obleč džíny,“ popohnala ji Meredith.

„Ale proč?“ vyptávala se Bonnie žalostně.

Meredith si s Elenou vyměnila pohled přes místnost a krátce na sebe kývly.

„Bonnie,“ vysvětlovala Elena trpělivě, „máme povinnost kontrolovat všechno, co se tady kolem děje. Můžeme si tisíckrát přát, abychom byly obyčejné vysokoškolské studentky, ale přesto známe pravdu o uspořádání světa – pravdu, kterou si ostatní neuvědomují, o upírech, vlkodlacích a příšerných tvorech – a musíme se přesvědčit, že to, co se tam venku děje, není součástí této pravdy. Pokud je to lidský problém, policie si s ním poradí. Ale pokud to je něco jiného, je to naše odpovědnost.“

„Holky,“ brumlala Bonnie a už se natahovala po svém